

EGE BÖLGESİ

ÇİGDEM KAT

DÜŞLERİ GERÇEK YAPMAK

Mağaralarla, ağaç kovuklarıyla başlamış işe. Ağaçlardan, topraktan topladıklarımızı yemiş, her gün yeni birşeyler keşfetmişiz. Derken yaşadığımız yerler, yaptığımız işler değişmiş, ateşi, yazıyı tanımışız, nehir kıyılarına evler yapmış, klanları, şehirleri oluşturmuşuz. Matbayı, buharı, elektriği bulmuş, aya ayak basmışız. Bütün bunları yaparken o günlerden bugünlere hiç değişmeyen şeyler olmuş. Aşık olmuşuz üzülmüşüz ve savaşmışız. Belki savaş yöntemlerimiz değişti ama neden ve sonuç hep aynıydı. Hep bir şeyleri paylaşamadık. Paylaşamadığımız belki taş bir balta, belki de koca bir ülke oldu. Suç hep aramızda yaşadı. Çaldık, yalan söyledik, vurduk, kırdık. Bütün insanlık tarihi entrikalarla, zehirlenen yöneticilerle, kanlı isyanlarla dolu değil midir ? Ve her toplum bunalımlara düştü. Yarınlar için endişelenir oldum. Çünkü onları yarınlara taşıyacak kuşak bunalımlar yaşıyordu. Bu kuşak ki; her toplumsal yeniliği ilk karşılayanlar oldu. Yenilikleri ilk kucaklayan ya da ilk tekmeleyen onlar oldular.

Hepsi de birer fidandı. Kimi savaş meydanlarına koştu, kimi çiçek çocuk oldu, kimi uyuşturucu, kimi töre kurbanı ... Onlar gençlerimizdi, umutlarımızdı, onlar kanayan yara, onlar beklediğimiz aydınlık, onlar toprağı delen filiz.....

Biz yüz yılı daha savaşlarla, buluşlarla umutlarla geride bırakıyoruz. önümüzde bir meçhul var. .. çok şey beklediğimiz bir meçhul, " sınırlar kalkıyor, globalleşiyoruz" dediğimiz zaman savaşmayı ihmal etmediğimiz bir dönemi yaşıyoruz. Türkiye yetmiş yılda çok büyük değişiklikler gördü. Avrupa'nın yüzyıllar sonucu oluşan anlayışım biz kısa bir süreye sığdırmaya çalıştık ve bunun yükü bize ağır geldi. Nerede başlayacağımızı bilemedik. Önce kafalarımızı değiştirmemiz gerekirken önce makyajımızı değiştirdik ama olmadı. Bir şeyi unutmuştuk: onlardan farklı olan geçmişimiz kültürümüzü unutmuştuk. Amerikan traşlı arabesk dinleyen gençler yetiştirdik. Tabii bu bir genelleme değil ama karşılaştığımız bir manzara.

Okuyan, araştıran, hoş görülü insanlar yerine maçlarda adam öldüren, kendi gibi düşünmeyenleri kabul edemeyen bir gençlik yetiştirdik. Bir kültür yozlaşmasına girdik. Bizim olan şeyleri vermesini bilemedik. Eğitim yerine baskıyı seçtik ve gençlerimiz artık bizim olan şeyleri tanımıyorlar. Mevlanaları, Yunusları yüzyılların süzgecinden bugünlere getiren biz bu seçiciliğimizi devam ettiremedik. Güzeli, çirkini, doğru ile yanlış ayırt edemez olduk ve sonuçta böyle manzaralarla karşılaştık. Bu manzaraların yanında güzel manzaralar yok mu? Olmaz olur mu tabii var. Kimilerin dediği gibi

" Doksan kuşağı kayıp bir kuşak" değildir. Böyle bir tanımı bu kuşaktan biri olarak kesinlikle kabul etmiyorum ve beni destekleyenlerin olduğundan eminim. Doksan kuşağı ülkede büyük bir kaosun arkasından gelen bir kuşaktır. Manevi değerlerin yok olduğu, doğru diye öğrendiklerinin tedavülden kalktığını gören kuşak ... Karşılaştığı manzaralar onu bir araya götürmüştür. Ama bu arayış yönteminde yanlışlar olabilir. Doğrusunu göstermediğiniz sürece bu yanlışların acısını çekersiniz. Bu gençlik, içinde ve uğruna yaşamaya değer bir toplum izini sürüyor. Bu izi sürerken eline uzatılan silahlara, gösterilen çirkin yonteme " hayır " diyemiyor, çünkü doğruyu, güzeli görmedi. Eğitim kurumlarında öğrendikleri ile yaşam yolunda gördükleri arasındaki derin uçuruma yuvarlanmak üzere. İhtiyacı olan bir köprü; hoş görünün, ilmin, mantığın kurallarına dayanan bir köprü ... Manevi değerlerin ölçüsü olmadığı bir toplumda daha nice linç görüntüleri, töre cinayetleri, okul önu kavgaları görürüz.

Gençlerin şiddete başvurduğu, sınıf uzun saçlı diye bir gencin başka bir genci bıçakladığı, bacımızın, anamızın namusu diye kavgaların çıktığı bir toplumda yetişkinlere çok iş düşer. Bacı-ana namusundan önce bu toplumun, manevi değerlerin namusu vardır. Bir toplumdaki yanlışlara " dur " denmiyorsa o toplumda birey namusu ancak çirkin görüntülere neden olur. Bu gençlerin eline silah verip dağların yolunu değil, eline kitap verip dersliklerin, eline çiçek verip parkların yolunu gösterelim. Türkü söyleyen, kitap okuyan, aşka , ilme, hoşgöüye inanan insanlardan zarar gelmez. Silah tutacak bilekten çok sevgi dolu yüreklere, aydınlık beyinlere ihtiyacımız var. Bırakın aşık olsunlar, özgür düşünsüler, kitap okusunlar ilme hizmet etsinler, buluşlar yapsınlar...

Bu konuda bir eksikliğimiz de karşılıklı dialog. " Şunu yap, bunu yap" gibi beylik sözlerin haricinde gençlerimizle konuşmuyoruz. Sözcükleri sevmiyoruz, güvenmiyoruz, hatta onlardan korkuyoruz. Korkmayın gençlere önce yüreğimizi anlatalım, umutlarımızı, isteklerimizi Yunus'u anlatalım. Sözcükler silahlardan daha çok şey anlatır. Karşıdakine silah çeken insanın kendini başka türlü anlatması mümkün müdür ? Kendini başka türlü anlatmayı öğrenmediği ya da öğretilmediği için şiddete başvurur. Kendini anlatamadığı için mi şiddet, şiddette başvurduğu için mi kendini anlatamaz dersek cevabımız birinci olasılıktır. Siz insanca anlatmayı deneyin hemen olmasada bir süre sonra amacınıza ulaşırsınız. Gençlerimize dağların eşkiya mekanı değil, doğanın bize armağanı olduğunu anlatın, şiddetin çirkinliğini, silahların acımasızlığını, acının rengini, sevincin tadını açlığın kokusunu, mutluluğun haykırışını anlatın. Buna ihtiyaçları var.

Sorunlar hep var oldu. Bundan yüzyıllarca öncesi için Sheakspeare:

" Vazgeçtim bu dünyadan
Tek ölüm paklar beni
Değmez bu yangın yeri
Avuç açmaya değmez."

Derken toplumun çirkinliklerini anlatır. Bugünleri görse ne derdi? Vazgeçmek çözüm değil. Biz vazgeçsek bile vazgeçmeyecek bir kuşak var. Vazgeçtiğimiz takdirde

yarınlarımızı karanlığa mahkum eder, onları yanlışlara sürükleriz. Düşlerinde ne silahlar var ne kayıp bir kuşak. Düşlerden bahsederken aklıma şu dizeler geliyor:

" İnsanlarda tek güzel kakuk
Suyu ışık yapımları
Düşü gerçek yapımları
Düşmanı kardeş yapımlarıdır."

Düşleri gerçek yapmak ... Neden olmasın ? Güzel şeyler yapalım, güzel şeylerden konuşalım, güzel insanlar yetiştirelim. İşte o zaman bir kuş havalanacak yüreğimin ritiminden. Aydınlık günler onun kanat çırpınılarıyla can bulacak.

O aydınlık günler ki; o günlerde kayıp kuşaklar yok, konuşan silahlar, vurulan fidanlar, sönen umutlar yok. O günler için ihtiyacımız olan biraz hoşgörü. İçimizdeki çocuk bunu bilir, bunu söyler. Ne olur onun sesine kulak verin.